

Иако знам нешто тадићеваца који верују како је њихов шеф показао знаке озбиљног победничког лудила када је одбио да стане на чело свих оних акција којима је Вучића требало милом или силом спречити да стане ногом у градску скупштину, рекао бих да Борис делује намазаније него икад.

Прво, његово ћутање пред тим што је Дачић договорио београдску владу са Коштуницом и Вучићем оставља га у светлу лидера који прихвата резултате избора и одбија да им се супротстави средствима уличног притиска. То је прилично лепо, тим пре што у политичкој породици тадићеваца расте и једно дебело стабло оних који верују да је њихова политичка идеја толико драгоцену да не би било ничег страшног у томе да понешто од свог легитимитета приграбе у уличним борбама.

Зато је био занимљив коментар једног од апостола Тадићеве политике Марка Ђуришића да Вучић и остали могу коалициони споразум, који су у среду потписали на Калемегдану, да баце лавовима. Пазите, он није рекао да би Вучића бацио лавовима; он није опоменуо Дачића да чини нешто због чега ће га ухватити за уши и истрести из новог проевропског одеда; он није, попут Динкића, рекао да ДС сада неће правити владу са СПС, него је очитовао један прилично лежеран став, пун поверења у то да се лавови, на крају, не хране коалиционим споразумима.

Зато је реч о другом. Оно што из своје позиције не разумеју ни Динкић, ни део Тадићевих градских функционера, ни адреналинска секција његове странке јесте једна озбиљна политичка игра. Идемо редом. Ако је и није имао до тада, после тријумфа ДС у другом кругу војвођанских избора, Тадић има за Дачића понуду за републичку владу коју овај не може да одбије.

Дакле, ако Ивица уђе у владу са Војом и Томом, та влада ће бити рушена и са најбогатијег дела Србије као територије над којом таква централна влада никада неће имати пуну контролу. Друго, ако Дачић буде одлагао своју одлуку у недоглед, тренд

војвођанских избора дао је Борису решење: ОК, идемо на нове изборе, а на њима ДС може да се нада толико озбиљном скоку колико СПС може да очекује да распоред звезда на небу и гласова по кутијама никад неће бити у таквом сагласју какво је Дачићу омогућило да за последње две недеље види више светских политичких фаца него у целој каријери, која није од јуче.

Наравно, Тадић има разлога да верује у Дачићеву интелигенцију, тим пре што овај с друге стране и нема богзна какву понуду. Дакле, у разговорима са Коштуницом могао је да добије обећање да ДСС и јесте и није за ратификацију ССП и могао је да добије гаранције о Војиној доброј вољи за социјални програм, на коме СПС има амбицију да гради нови профил своје странке. Дакле, рачунајте да је Дачић, што се тиче републичке владе, преломио иако можда ни сам то још не зна. А сад, питање је, наравно, какве то има везе са градском владом.

У суштини никакве, осим што ће она Борису прилично послужити у сређивању остатка политичке сцене. Прво, да градску владу данас прави Ђилас, у њој би се по праву наследства нашао и велики број градских функционера ДС из прошлог сазива, што аутоматски повлачи братске компаније и грађевинске ефективе накачене на њих. О свима њима Борис баш и нема мишљење као о људима и фирмама које је бирао сам. Одласком такве владе корупционашки багаж ДС биће у најмању руку преполовљен, што би Бориса довело у ситуацију да на прилично јефтин начин заврши реформу своје странке, коју је започео пре пет година.

Друго, уласком Вучића у градску скупштину најамбициознији међу радикалима добиће шансу да пређу у класу политичара биљоједа, што ће рећи да буде питомији него икад, да око себе окупи ону радикалску екипу која Карлобаг није видела ни на мапи и да, хтео или не, затим започне процес партијских реформи који би оставио у запећку лидера шешелјевске екипе Драгана Тодоровића, да се реши оног дела тима попут Милорада Мирчића, који верује да је најбоље међу радикалима заправо оно што их је највише клало на последњим изборима. Наравно, у таквој комбинацији тешко да ће на својим позицијама опстати и сам Тома Николић, а ако за то време чујете неки тресак у згради радикалског земунског магистрата, будите сигурни да је најважнија радикалска икона сама од себе треснула са зида.

Такав Вучић, који влада градом и који сваког тренутка може да буде склоњен са тог места, тешко да ће бити озбиљна опозиција у републичком парламенту. Наравно, такав Вучић утростручиће своје ионако високе потенцијале за договор и будите сигурни да у тим околностима минутажа Наташе Јовановић за парламентарном говорницом неће бити

ни изблиза онолика колика јој је потребна да испољи свој непоновљиви карактер, као што не бих искључио ни могућност да у новим околностима Лидија Вукићевић промени фризуру. Звучи занимљиво, зар не?

Хајде да видимо шта ће у тим околностима учешће у градској влади направити од Коштуничиног ДСС. Без обзира на то што из његовог кабинета у градску скупштину бирају ликове који мањак политичке идеје компензују вишком лојалности, све је то млад свет који ће у једном тренутку морати да бира између неких још основнијих животних категорија од оних које им се сада нуде.

Коштуничин проблем је у томе што он игра на све или ништа, што ће рећи између власти и политичке пензије. Како је његов циљ вођење републичке владе, пре бих паре ставио на причу о пензији. То значи да у Коштуничиној пројекцији цео ДСС у овом тренутку постоји само због тога да би он добио трећи мандат у влади. Ако се то не догоди, Воја се претвара у неку врсту фараона чија би (политичка) смрт и мењање престола за пирамиду, већ према древном обичају, у ту исту пирамиду требало да утера и гомилу његових партијских поданика, који би, живи, здрави и у пуној снази, требало да са источњачким миром прихвате непостојање живота изван Воје.

Е сад, баш ме занима како ће сви ти данас лојални 30-годишњаци прихватити да су неких 30 година пре времена обавили свој земни пут спремни да крену са Војом у историју. Тога неће бити, и зато улазак ДСС у градску власт јесте могућност за ту странку и њене функционере да разбију свој главни табу: да се увере, дакле, да постоји живот и изван сенке тог великог храста, који их данас тако безнадно покрива.

Другим речима, могућност макар привременог двојства власти у граду и републици отвара драгоцену могућност смене генерација на добром делу политичке сцене. Она ће бити увод у крај такозваних великих учења, која су на свој начин представљали Милошевић, Шешељ, Николић, Коштуница, у извесном смислу чак и Ћинђић; она ће у први план довести једну генерацију која се није интелектуално и професионално формирала на противљењу или заговарању комунизма, на расправама о националном питању и нашем опако тешком историјском багажу; ово је генерација која је одрасла на рокенролу, једној сасвим другачијој есхатологији, то је екипа, укључујући и Вучића, која никако не разуме када Шешељ у Хашком трибуналу непрестано понавља како је он раскрстио са овоземним животом и како се још само бори за своје место у српској историји.

Смена

Пише: Жељко Цвијановић
четвртак, 29 мај 2008 01:18

Без тих историчних типова, у Србији се много шире отвара једна могућност договора. То можда може да доведе и до једног генерацијског транзиционог консензуса, кад већ нисмо могли за ових осам година да направимо историјски консензус. А што та врста договора неће баш увек бити прављена на принципима, већ на идеји опортунизма и неке општеживотне комоције, то заиста није најгора ствар међу свим које су нам се дешавале свих ових година.

(Стандард)